

CHEFENS ULTIMATUM: JOBDET ELLER HOJEN

Rakt på sak – känt folks favoritföremål.

Tv-profilen Elisabet Höglund – före detta tävlingscyklist, dito skidåkare och konstnär – har lämnat rutan och skriver nu krönikor. Och målar. Här visar hon några viktiga prylar för Charlotte Pehrson och Sara Mac Key (foto).

”OM JAG SKA RANGORDNA tar jag skidorna först. Nej, förresten. Måleriet först, för det är det jag verkligen tycker om. Jag har målat sedan barndomen, men med långa avbrott. Mitt signum, om jag får uttrycka mig så, är ljus och träd. Finast är det på morgonen när solen står lågt; det vackra släpljuset som tränger mellan stammar och grenar gör världen tredimensionell. Jag önskar att jag kunde måla som Skagenmålarna från förra sekelskiftet. De är mina favoriter.

Varje dag sitter jag och letar på olika konstauktioner på nätet. I kväll ska jag lägga ett bud på en Karl Bergman-målning. För inte så länge sedan försökte jag faktiskt köpa tillbaka en av mina egna tavlor! Det var ett stort vintermotiv som jag sålde till en advokat i Skövde för 14 000 kronor 2002, som jag hittade på nätet för 350 kronor. ”Nej”, tänkte jag, ”den som inte värderar tavlan till mer än så ska inte ha den heller”, så jag höjde två gånger och var nästan säker på att jag hade den, men så missade jag precis när auktionen avslutades. Det hade varit kul att få tillbaka den – då hade jag kunnat sälja den en gång till!

Jag har haft över 60 utställningar sedan 1989 men är ändå helt okänd. Gör man karriär inom något helt annat är det som om man inte får lov att bli erkänd som konstnär också.

När jag slutade på SVT trodde jag att jag skulle få hur mycket tid som helst över till att måla, men så har det inte blivit. Fast det kommer att bli en tuff vinter och vår. Jag ska ha en separatutställning i Eskilstuna i maj med minst 25–30 tavlor och måste verkligen sätta fart nu.

LÅNGDSKIDÅKNING är den mest estetiska och fantastiska sport jag vet. Jag tävlade i Göteborg, där jag växte upp, och blev värvad till idrottsklubben Ymer i Borås 1970, när

jag läste litteraturhistoria och kulturgeografi vid universitetet. ”Jag kommer om ni ordnar ett journalistjobb till mig”, sade jag till dem. Och så fick jag jobb som allmänreporter på Västgöta-Demokraten. Jag ville bli journalist långt innan jag blev det. Kanske har jag en exhibitionistisk läggning...

Det ändrade i alla fall inriktning på mitt liv helt och hållet, och jag ångrar det inte alls. Jag arbetade heltid och tränade sju dagar i veckan. Jag gav mig ut i spåren på kvällarna. Vissa söndagar skolkade jag från jobbet för att kunna tävla med skidstafettlaget. Jag blev ”Götalandsmästarinna” på 10 kilometer i landsdelsmästerskapen, vilket inte var så pjåkigt.

DE STÖRSTA FRAMGÅNGARNA hade jag dock på racercykel. Jag var med i landslaget i sex år och tog två SM-guld, två silver och två brons. Jag körde också i VM två gånger. Mountainbiken som jag har nu tränar jag med, jag cyklar ofta på skogsvägarna här omkring.

Jag slutade tävla när jag var 30 år. Landslagsledningen ville inte satsa på mig längre, vilket var orättvist. I dag är ju 30 ingen ålder alls. Dessutom gav chefredaktören mig ett ultimatum: jobbet eller sporten.

DATORN HAR JAG VALT för att den upptar en stor del av mitt liv. Med den skapar jag med förnuftet – skriver artiklar och gör research och powerpoint-presentationer inför föredrag.

Jag har en kärleksfull relation till datorn, men den är också ett gift, ett narkotikum. Jag kollar mailen och nyheterna hela dagarna. Jag är online hela tiden. Det blir dyrt här ute på landet, där vi bara har långsamt telefonmodem.”

Skagenmålarna är förebilder. Över 60 utställningar har Elisabet själv haft. Här är en av tavlorna hon målat.

Ibland har det blivit jobbskolk när en skidtävling känts viktigare.

Kärlek. Som knark. Datorn är alltid på.

